

המחנכים טוענים שכשנשבר איזה כלי בבית, אומרים לילדים הכל משמים, ס'איז באשערט, אך כשקונים את הכלי, לא שומעים הילדים שזה מהשם יתברך, וכך מושרש בנפשות הילדים שכל דבר טוב בא ממילא, וכל מה שנשבר וקשה, זה מאת השם יתברך...

וצריך לתקן ולחנך את הילדים להתחיל להדר ולברך על הטובה. כבר מספיק בירכנו על הרעה, נתחיל לברך על הטובה, להודות ולשבח על כל החסדים והישועות הרבים אשר אנו מוקפים בהם ברוך ה'. כל קניית כלי לבית צריכה להיות מלווה בתודה לה', ברוך ה' שנתן לנו ואיפשר לנו לקנות כלי זה ובגד זה (הגרמ"י רייזמן שליט"א).

*

בספר זה אנו מנסים להדריך כיצד להודות על הטובה, כיצד לשים לב בכל יום להטבות וההשפעות שאנו מוקפים בהם ברוך ה'.

כי באמת אין זה דבר קל להודות, ומוכרחים לכך סייעתא דשמיא, וכמובא במאור ושמש (רמזי פסח) בשם הרבי ר' אלימלך זצ"ל לדקדק הפסוק (תהלים קמז,א) הַלְלֵי-ה', כִּי טוֹב זִמְרָה אֶלְקִינוּ, שהיה לו לומר 'זמרה לאלקינו'? רק שכשאדם מזמר, כביכול השי"ת הוא המזמר, שאלמלא הקב"ה עוזרו לא היה האדם יכול לומר אפילו דבור אחד של הודיה לפניו יתברך, שגם ההלל וההודיה מתנה הן מאתו יתברך.

מעשה שהיה בבני ברק, יום חמישי בשבוע, עקרת הבית אפתה עוגות וחלות לכבוד שבת קודש. הילד חזר מהתלמוד תורה, ופנה לאמו וביקש פס שמרים!

פס שלם, למה לך?

לתת למלמד, השיב הילד.

זה עלול לבייש אותו הפטירה האם, כאלו הוא נזקק לעוגה שלנו וכו', לא מקובל.

אבל, המשיך הילד וטען: בכל שבת אבא בוחן אותי, ושמה בידיעותי, ומספר בשבח המלמד, ובמוצאי שבת כותב לו פתק כמה הוא מרוצה, מעריך ומוקיר, אז למה לא לתת לו עוגה?

נשאל את אבא, אמרה.

הגיע האב, נשאל, היסס, הסתייג, אבל כשראה את הלהט וההתלהבות של הילד הסכים. ככלות הכל, למה לא, המלמד באמת מעולה, מסור, משקיע כוחות, מרעיף אהבה. עמד וצריך מכתב נלהב, הביע תודה והוקרה, וציין שזו יוזמה של הילד, עטפו, ושלחו עם הילד למחרת ביום ששי.

במוצאי שבת התקשר הבן הגדול הגר בסמיכות למלמד, וסיפר איך שהמלמד התרגש, הוא באמת משתדל, מתמסר, נותן את הנשמה, ומעולם, מעולם לא קבל כזו תשורה. אמנם, ההורים מודים בפתקים ששולחים בתחילת השבוע, מביאים משלוחי מנות, אבל מתנה בסתם יום של חול, באמצע השנה?! ממש עמד על סף דמעות... (מתוך מקרבן לתורה, להגר"א טויסיג שליט"א).

*

נעצור לרגע, ננסה להיזכר מתי הפנינו אנו את עינינו למרום לומר בהתרגשות 'מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי', 'במה אקדם לה', אכף לאלוקי מרום', ולא ביום שמכניסים את הבן לברית או לחופה, שאז אינו בנמצא מי שאינו מתרגש ומתפקע מרוב רצון להודות, אבל הכונה ליום רגיל, יום שגרתי, יום אפור וסתמי, לעצור את החיים, להתבונן ב'כי הרבית טובות אלי', ולהרים את העינים ולומר פשוט - תודה.

כי אתה עמדי

*

הודיה

*

נקדמה פניו כהלדה

5

הודיה נקדמה פניו בתודה

כי
אתה
עמדי

★★

סיפורי אמונה
אפרקי הדרכה

חלק ב'

רבים עמדו להבין למה 'מצות ההודיה' אינה נמנית בין תרי"ג המצות, הלא מצוה רבה היא (וכמו שהאריכו כל הראשונים והאחרונים, ראה בפנים), למה אפוא לא זכתה התודה להימנות בין מצוות התורה?

אחד התירוצים, כי לא שייך לצוות על התודה, התודה צריכה שתפרוץ מתוך הלב, שיחוש המקבל וירגיש את שקיבל מאת הבורא ויתעורר לבו לבוא לפניו ולומר תודה!

*

גם אצל חתן מוצאים, שמצווים הכל לשמחו, ובכל אותן מקומות לא מוזכר אפילו פעם אחת שהחתן בעצמו צריך להיות בשמחה, וכאילו המצוה היא רק על האחרים, אבל החתן לא צריך לשתיף פעולה?!

אבל הבאור כנ"ל, שמאחר שמובא שענין שמחתו של החתן הוא מצד הכרת הטוב להקב"ה (בהפך מהנאמר אצל אדם הראשון שכפר בטובה), לכן לא היה זה לנכון **לצוות** את החתן להיות בשמחה, כי השמחה היותר מושלמת היא זו הפורצת מתוך הלב, כשהחתן מרגיש בעצמו רצון לשמוח ולהודות.

*

בספר זה אנו מנסים להדריך כיצד הרצון להודות יפרוץ מעצמנו ומכל מהותינו - ברוך אלקינו שבראנו לכבודו, להללו ולשבחו ולספר הודו.